

RESIST

Fostering Queer Feminist Intersectional Resistances against Transnational Anti-Gender Politics

The RESIST project: Transznacionális eredmények

UNIVERSITÉ DE FRIBOURG
UNIVERSITÄT FREIBURG

Lucerne University of
Applied Sciences and Arts

HOCHSCHULE
LUZERN

**Funded by
the European Union**

Funded by the European Union under Project ID 101060749 .

EU Horizon Europe (EU partners); UK Government Horizon Europe Guarantee Scheme (UK partner); Swiss State Secretariat for Education, Research and Innovation (Swiss partners)

Views and opinions expressed are however those of the author(s) only and do not necessarily reflect those of the European Union or British and Swiss funding authorities. Neither the European Union nor the granting authorities can be held responsible for them.

Bevezetés

A RESIST projekt keretében öt esettanulmányon keresztül vizsgáltuk a genderellenes mozgósításokat az Európai Parlamentben, az Egyesült Királyságban, Lengyelországban, Svájcban és Magyarországon. Az adatokat parlamenti jegyzőkönyvekből, sajtóorgánumból és a közéleti viták nyomon követésével gyűjtöttük, elsősorban a 2017–2022-es időszakban.

Abból indultunk ki, hogy a genderellenes politika a mai Európában és azon túl is kulcsszerepet játszik. A genderellenes politika – és az ebben rejlő veszélyekre kiemelten fontosnak tartjuk felhívni a figyelmet! – az aktorok olyan egyetértését, ideológiák és szándékok olyan összhangját sugallja, amely a valóságban nem áll fenn: az, hogy a genderellenes politika mit takar, esetleges és sokféle. Kutatásunk ezért stabil empirikus alapokon nyugodva vizsgálta a genderellenes politikát, olyan adatbázis létrehozásával, amely feltárja, hogy a politika és a média diskurzusában és gyakorlatában milyen módokon mobilizálódik a gender fogalma.

Végeredményben a kutatás egy sokrétű genderellenes politikai színteret tárt fel, amelyet ideológiai agitáció és politikai oportunizmus, egyes rögeszmék túlsúlya és a fókuszban álló célok és ügyek váltogatása egyaránt jellemez. A nemi és szexuális sokféleség elleni támadás állandó ugyan, de újonnan felbukkanó egyéb diskurzusok és gyakorlatok metszik és alakítják át. Eredményeink azt mutatják, hogy a genderellenes diskurzus bevetésének és értelmezéseinek nyomon követéséhez figyelmet kell fordítani az eszmék transznacionális forgalmára, a hagyományostól eltérő politikai szövetségekre, a vitagenerálási stratégiákra és a médiában zajló, figyelemért folytatott versenyre, ugyanis ezek a folyamatok határozzák meg napjaink genderellenes politikáját.

Ebben a jelentésben áttekintjük a legfontosabb eredményeinket. Először bemutatjuk, hogy az esettanulmányok és a médiabeli, illetve politikai diskurzusok szerint miben áll a genderellenes politika és mik állnak a célkeresztjében. Ezeket az eredményeket továbbgondolva felvázoljuk, hogy kik végzik a mozgósítást, majd megvizsgáljuk, hogy a genderellenes támadások hogyan nyerik el és tartják meg lendületüket a politika és a média világában.

Mi takar a genderellenes politika és mi áll a célkeresztjében?

A genderellenes mozgósítások, ellentmondásai és a velük szemben felhozott ellenérvek elemzése megmutatja, hogy a gender fogalmát miként sajátítják ki az aktorok és értelmezik át a gyermekekre, a családra, a nemzetre és a társadalom rendjére leselkedő veszélyként. A genderellenes politika aktorai a gender eszméjét gyakran külső ideológiai fenyegetésként állítják be, amelyet külföldi és hazai ügynökök képviselnek. A genderellenes diskurzusok

révén a gender nagy hatású, egyúttal homályos jelölővé válik, amely az egyenlőséget ellenző politikai nézetek egész sorát sűríti össze, többek közt az abortusz, a reprodukciós jogok, a házassági egyenlőség, a transzjogok, a genderszakok és a szexedukáció ellenzését. Ugyanakkor a genderellenes politika képviselői rendszerint a közjó egyes vetületeire – például a demokrácia és a szuverenitás védelmére – hivatkozva igyekeznek nézeteiket alátámasztani. Igazságszolgáltatást követelnek az állítólagos „elhallgattatott többség” számára, és olyan politikailag terhelt, szerintük háttérbe szorított jogokra hivatkoznak, mint pl. a „férfijogok” vagy a „biológiai nemi alapuló jogok”.

Az alábbi eredmények az esettanulmányok mindegyikében megmutatkoztak:

- **A genderellenes diskurzus a gender fogalmát, a feminizmust és az LMBTQI+ jogokért vívott küzdelmet úgy állítja be, mint amik fenyegetést jelentenek a heteronormatív nukleáris család privilegizált helyzetére, a biológiai nemi hovatartozásból levezetett társadalmi nemi szerepekre és nemi identitásokra, valamint több szempontból a nemzet fennálló rendjére is.** A heteronormativitástól való bármilyen eltérés önmagában támadási alapot szolgáltat a genderellenes aktorok számára, mert szerintük az érintett emberek a szexuális/nemi „devianciák” különböző formáit gyakorolják. Ez azt jelenti, hogy a genderellenes aktorok a nemi sokféleségnek nem adnak semmiféle legitimitást: nem ismerik el eltérő gondolkodási és létezési módként egy legalább minimálisan plurális társadalmi berendezkedésen belül, és nem fogadják el még a másság számukra ellenszenves, de létező formájaként sem. Ehelyett magát a gender fogalmát tekintik tétnek egy olyan „mindent vagy semmit” típusú versenyben, amelyben csak egy „győztes” lehet, aki mindent visz. A genderellenes szereplők az általunk vizsgált kontextusok és színterek mindegyikén belül a „gendert” egy olyan ideológiaként keretezik, amelyet képviselői kívülről erőltetnek rá a vonakodó lakosságra. A nemi és szexuális sokféleség nemkívánatos ideológiaként való keretezése kulcsfontosságú a genderellenes politika agressziójának és gyűlölködésének igazolásához. A genderellenes aktorok ugyanakkor magukat jogvédőnek, például a biológiai nemi alapú jogok, a szülői jogok, vagy a gyerekek apához való jogának védelmezőiként tüntetik fel. E jogok ilyen formában a törvényekben és a jogelméletben nem találhatók meg, a rájuk való hivatkozás inkább retorikai fogás.
- **Az állítás, miszerint a gender és szexuális sokféleség külső kényszerként nehezedik a „társadalomra”, egyrészt, alapot szolgáltat olyan érvekhez, miszerint a gyermekeket meg kell védeni a „genderideológia” szélsőséges és torz formáitól, másrészt, alkalmas a gyermekvédelem álcája alatt az LMBTQI+ emberekkel szembeni gyanú felkeltésére is.** A genderellenes aktorok szerint a gyerekeket minden irányból a „szexualizálás” vagy indoktrináció veszélye fenyegeti, amely egy erőteljes ideológiával átítatott, koherens genderprojekt keretében megy

végbe. A szexualitással és a genderrel kapcsolatban keltett pánik része az az érvelés, miszerint a szexedukáció beillesztése a tanrendbe vagy az LMBTQI+ emberek gyerekekkel való érintkezése önmagában veszélyes. Ez magában foglalja a pedofíliának és a gyermekbántalmazásnak az LMBTQI+ emberek létezésével, illetve láthatóságával való közvetlen vagy burkolt összemosását. Ez az összemosás egy újra és újra felszínre kerülő rögeszme, mely lendületet ad (1) a transzneműséggel kapcsolatos morális pániknak; (2) azoknak a diskurzusoknak, amelyek a civil társadalmi aktivizmust az iskolákban és az oktatásban, a nyilvános terekben és intézményekben, valamint a társadalmi és politikai szerveződésekben leselkedő veszélyforrásként állítják be. A gyermekek védelmében való fellépés igazolja az LMBTQI+ emberek láthatóságának és identitásuk létjogosultságának támadását, valamint a szexuális és nemi egyenlőségért (ezen belül a transznemű emberek elfogadásáért) fellépő közszereplők és civil szervezetek befeketítését.

- **A genderellenes politika a demokrácia védelmezőjeként tűnik fel a nemzetet és a társadalmat fenyegető „genderideológiával” szemben.** A genderellenes politika a (feltételezetten homogén) hetero- és cisznormatív nemzet vs. az LMBTIQ+ emberek közötti megosztottság megteremtésével igyekszik érvényesülni. Aktorai az LMBTQI+ közösséget a nemzeten és a demokratikus berendezkedésen kívül álló másság képviselőiként tüntetik fel, hogy így visszavonhassák, megnyirbálhassák vagy legalább megkérdőjelezhessék az LMBTQI+ jogokat. A kapcsolódó, nemritkán összeesküvés-elméleti elemekkel átszőtt diskurzusok a „demokráciát” a nemzet újratermelésének módozataként értelmezik át, így marginalizálva az LMBTQI+ állampolgárokat. A genderellenes politika aktorai a szivárványcsaládokra mutogatva állítják, hogy a a nemzeti szuverenitást és demokráciát súlyos veszély fenyegeti. Nacionalista szófordulatok segítségével igyekeznek az LMBTQI+ elemeket magában foglaló tantervi tartalmakat nemzetidegennek és az ország érdekeivel ellentétesnek beállítani. Az Európai Unió kontextusában a szivárványcsaládokat a genderellenes aktorok annak igazolására igyekeznek felhasználni, hogy a nekik biztosított jogok révén sérül az egyes tagállamok önálló törvényalkotáshoz való joga. Ez egy olyannyira vitatott kérdés, hogy veszélyezteti az Európai Unió kohézióját a brexit utáni Európában.
- **A genderellenes aktorok a genderideológiát rendszerint a nemzetbe csempészett külföldi importnak tüntetik fel. Retorikájuk szerint a genderideológiát jogtalanul terjesztő hazai aktivisták aláássák az egyébként koherens nemzeti értékeket, így jogos a „szuverenitást” a „túl messzire menő” egyenlőségi és felszabadítási törekvések megfékezésével helyreállítani.** A szuverenitás védelmére hivatkozás kulcsfontosságú a nemi és szexuális egyenlőségre törekvő aktivizmus ellen táplált indulatok igazolásához. A genderellenes aktorok az önkéntesek szövetkezésével létrejövő civil szervezeteket senkit sem képviselő elit társulásokként állítják be, amelyek valós társadalmi támogatottság nélküli célokat képviselnek, és nem

képesek megérteni, hogy az adott országban az egyenlőség, illetve a tolerancia „már megvalósult”. A genderellenes retorika szerint az LMBTQI+ aktivizmus túlzó követelésekkel lép fel, melyek meghaladják az adott társadalomtól és a nemzettől észszerűen elvárható szintet. Az LMBTQI+ aktivizmus így a demokráciát fenyegető veszélyként tűnik fel.

- **A genderellenes megmozdulások a transznemű emberek fokozott, ám gyűlöletet szító láthatóságát eredményezik. E fokozott láthatóság minden vizsgált kontextusban eltérő jellegű, ugyanakkor általánosan megállapítható, hogy a genderellenes aktorok a transznemű embereket mindenütt ellenséges szándékkal teszik közszemlére. A transznemű emberek létezésének és jogainak legitimitása gátlástalan „viták” tárgyává válik, miközben adataink tanúsága szerint ők maguk ritkán kapnak felkérést, hogy helyzetükről beszéljenek.** A transznemű emberek fokozott, ám gyűlöletet szító láthatósága egyes esetekben a különböző országok jogszabályi változásairól folytatott heves viták következménye. Az általunk gyűjtött adatokból jelentős mértékben összehangolt politikai és médiaerőfeszítések rajzolódnak ki, melyek célja a transznemű identitást nyilvános ellenőrzést és politikai beavatkozást igénylő, égető problémaként pozicionálni. Ennek két vetülete van. Az egyik a transznemű identitások és a nemi és szexuális status quo feltételezett megzavarása iránt érzett leplezetlen gyűlölet. A másik: a transznemű emberek jogaival és identitásával kapcsolatos morális pánik egy olyan prizma, amelyen megtörve az általános gyűlölet különböző formáira bomlik fel, láthatóvá téve a queer identitásokkal, az interszekcionális feminizmussal, a testi önrendelkezéssel és a szabad cselekvéssel szembeni ellenérzéseket. Mindez lehetővé teszi a politikai retorikában és a médiadiskurzusban több ügy összekapcsolását és egymással felcserélhető mobilizálását.
- **A transznemű emberek peremre szorítása és megalázása egyre fokozódik, és egyre aggasztóbb méreteket ölt. Ez minden általunk vizsgált kontextusban a társadalmi erőszak bevett formájának bizonyult. Ez a szenzációhajhász médiabeli és politikai fókusz csak az elmúlt években jelent meg. Fontos hangsúlyozni e mozgósítás viszonylagos újszerűségét, mivel felhívja a figyelmet arra, hogy milyen mértékben eredményezte összehangolt és szervezett taktikai fellépés. Ez a nézetrendszer a transznemű embereket problémásnak, egyúttal nemi erőszak elkövetőinek tekinti, annak ellenére, hogy a kiterjedt felmérések épp az ellenkezőjét bizonyítják: a transz emberek a nemi erőszak gyakori célpontjai.**
- **A genderellenes aktorok nagy jelentőséget tulajdonítanak a *transzneműség* „problémájának”, amely közvetlenül kapcsolódik az LMBTIQ+ „aktivizmus” létjogosultságának elvitatásához.** Ezek az aktorok mindama döntéseket, melyeket a transznemű emberek a saját testükkel kapcsolatban hoznak, komolytalannak és megalapozatlannak állítják be, azt sugallva, hogy divattrend vagy indoktrináció eredményeként születnek. A transznemű identitás valódiságának

megkérdőjelezése magában foglalja, többek közt, azt az állítást, hogy az csupán ideológiai befolyás vagy a civil szervezetek által elkövetett manipuláció terméke. Ez nemcsak a transznemű emberek önrendelkezését törli el, hanem a civil szervezetek elleni transznacionális támadást is az ideológiai romlottság elleni fellépésként igazolja. Például a nemi identitással kapcsolatos oktatást a genderellenes aktorok rendre azzal vádolják, hogy az a „transznemű ideológiát” mint a „genderideológia” egyik vetületét terjeszti a gyermekek és fiatalok „szexualizálásának” céljával. Az, ahogyan ezek az érvek egymást erősítik, fontos annak megértéséhez, hogy a civil aktivizmus miként jelenik meg több kontextusban a demokráciát fenyegető veszélyként. Az aktivizmus vádja a genderellenes retorikában többféle jelentést vehet fel, és olyan területekre is kiterjedhet, mint az egészségügyi szolgáltatások, az oktatási források, a közösségi támogatás, az emberi jogok védelme, a politikai kezdeményezések és a támogató szolgáltatások.

- **A genderellenes politika veszélyezteti a nők jogait és autonómiáját.** A genderellenes aktorok a heteronormativitás (adott kontextusra jellemző) újratermelésére törekszenek a nemzet társadalmi és nemi reprodukciójának biztosítása érdekében. Ezek az aktorok, elvitatva a nőktől az autonómiájukat, kisajátítják a női testet mint a politikai-ideológiai versengés és patriarchális kontroll helyszínét. A lengyel és a magyar parlament, egyes EP-képviselőkkel együtt, az abortuszt olyan ügyként jelölte meg, melynek kapcsán a nők jogai kétségbe vonhatók a keresztény és nemzeti értékek védelmében. Ezekben a vitákban a cisznemű nők úgy tűnnek fel, mint akik túl nagy döntési szabadsággal rendelkeznek a terhesség megszakítása terén, vagy mint akiknek paternalista védelemre van szükségük.
- **A genderellenes aktorok elterjedt szokása, hogy az elnyomó eszméket és cselekedeteket a liberális elvekre és gyakorlatokra hivatkozással keretezik és igazolják. A genderellenes aktorok az erre a taktikára épülő szlogeneket oly sokszor ismétlik el a kampányok és a mozgósítás során, hogy egy idő után az általuk hivatkozott jogok valósnak tűnnek fel.** Például mind az Egyesült Királyságban, mind Magyarországon a parlamenti képviselők és a média szereplői egyaránt azzal veszik védelmükbe a transznemű emberekkel szemben ellenséges intézkedéseket, hogy a nemzet már meglevő toleranciájára, és ezzel összefüggésben a szólásszabadság hiányára hivatkoznak. Az állítólag veszélyeztetett jogok közé tartoznak továbbá a „szülői jogok” is annak szabályozásával kapcsolatban, hogy gyermekeik milyen szexuális nevelésben részesüljenek az iskolákban; a cisznemű nők „biológiai nemi alapuló jogai” a transznemű emberekkel szemben ellenséges megmozdulások igazolására, valamint a gyermekeknek tulajdonított, heteroszexuális szülőkhöz való jog. Széles körben elterjedt az a gyakorlat is, hogy az aktorok a genderellenes diskurzust a szólásszabadságra való hivatkozással igyekeznek alátámasztani: a genderellenes

szereplők következetesen arra panaszkodnak, hogy ellenfeleik, akik nem tudják legitim módon megcáfolni véleményüket, folyton elhallgattatják őket.

Kik kezdeményezik és tartják fenn a genderellenes mozgósítást?

Kutatásunkban feltérképeztük a legfontosabb politikai szereplőket, ugyanakkor nem szorítkoztunk azokra, mert megközelítésünk szerint a média is legalább ugyanolyan mértékben hozzájárul a genderellenes diskurzus és gyakorlat kialakításához és fenntartásához. A politikai szereplők, a sajtóorgánumok és a közéleti viták együttes feltérképezése az öt esettanulmányban a következők szerint tárta fel a genderellenes politika terjesztésének mintázatait:

- **A genderrel, a feminizmussal és az LMBTIQ+ jogokkal és identitásokkal szembeni ellenséges attitűd elsősorban a konzervatív és szélsőjobboldali férfiakhoz kapcsolódik Európában.** Minden vizsgált nemzeti parlamentben túlnyomórészt a cisz-nemű férfiak felelősek a genderellenes diskurzus kezdeményezéséért. Ezek az emberek túlnyomórészt, de nem kizárólagosan, szélsőjobboldali és a szélsőjobb felé tolódó konzervatív pártok tagjai. A genderellenes diskurzus cisz-férfi dominanciája alól kivételt képez az Európai Parlament, ahol a genderellenes érvek megújuló repertoárját a radikális jobboldali Identitás és Demokrácia (ID) pártcsalád, valamint az Európai Konzervatívok és Reformerek (ECR) férfi és női képviselői egyaránt bevetik.
- **Ha a szélesebb médiadiskurzust figyeljük meg, azt találjuk, hogy a politikai „centrum” is aktívan részt vesz a genderellenes politika létrehozásában, és e téren nem rajzolódik ki egyértelmű baloldal-jobboldal megosztottság sem.** Például Magyarországon a transzneműséget ellenszenvesnek vagy megkérdőjelezhetőnek mutató tudósítások átlépték a baloldal-jobboldal megosztottságot, szemben a genderellenes politika terén egyébként markáns baloldal-jobboldal ellentéttel. Svájcban a jobbközép főszóvivő hírgyűjtemények rendre elítélik a szélsőjobboldali genderellenes aktivisták erőszakos módszereit, ugyanakkor legitimnek állítják be aggodalmaikat. Az Egyesült Királyságban, ahol a transzneműek jogait ellenző parlamenti diskurzus nagy része a jobboldali Konzervatív Párttól ered, az e jogokkal szembeni szélesebb körű ellenállást olyan civil hálózatok is fenntartják, amelyek gyakran baloldaliak más kérdésekben, beleértve a nemek közötti egyenlőtlenségek más formáit.
- **A jobboldali médiadiskurzusban a „genderideológia” kulcsfontosságú és magyarázatra nem szoruló kifejezésként szerepel.** A liberális és baloldali sajtóorgánumok ezzel szemben általában elismerik a fogalom vitatott és ellentmondásos jellegét. A kifejezés használata korábban a politikai vitákra szorítkozott, mára azonban széles körben jelen van a médiában is. Rendszeresen szerepel vezércikkekben és véleménycikkekben, valamint hivatkozási pontként a

hírekben – mindez megmutatja, hogy a kitartó terjesztés miatt a kifejezés köznapivá vált.

- **A média megbízható platformot teremt a genderellenes aktorok számára azáltal, hogy érveikről rendszeresen tudósít, így azokat a köztudatba emeli. Ezáltal a genderellenes diskurzus célkeresztjében álló emberek és törekvések fokozott láthatóságra tesznek szert, ám egyúttal megosztó, vitatható jelenségekként pozicionálódnak.** Az erős versengéssel áthatott médiakörnyezet figyelemfelkeltő és szenzációhajász tartalmak folyamatos közzétételét követeli meg, így jelentősen kedvez a genderellenes aktoroknak. A média, miközben „megosztó ideológiákról” beszél és az adott csoport tagjainak többségét nem reprezentáló alanyokat mutat be, hasznot húz azokból az emberekből, akiknek nevében állítólag beszél, és tovább szítja a politikai ellentéteket. Ennélfogva a genderellenes „hírek” szoros kapcsolatot teremtenek a versengő sajtóorgánumok és azon politikai szereplők között, akik olyan vitákat akarnak szítani, amelyekben lehetőségük nyílik a nyilvánosság tereit és figyelmét irányítani és bizonyos választói csoportok rokonszenvét megnyerni. A nemekkel kapcsolatos kérdések vitatott státusza azzal jár, hogy a szóban forgó társadalmakban a nemekkel kapcsolatos vitáknak áruértéke van. Ez jól tetten érhető abban, hogy számos sajtóorgánum a leközlendő hírek kiválasztásakor kiemelt hangsúlyt fektet a külföldi vitákra és ellentmondásos szereplőkre, és ezzel genderellenes kommenteket vált ki és az olvasók véleményét ilyen irányban befolyásolja.
- **Az, hogy számos médiabeli és a politikai szereplő erősen érdekelt a genderellenes tartalmak túlsúlyában, egyes kampányok és civil szervezetek számára is előnyt kovácsol. A politikai pártok programjai, a genderellenes diskurzust bemutató médiatudósítások és a genderellenes civil szervezetek egyértelmű hatást gyakorolnak egymásra.** A sajtómunkások rendszeresen használják forrásként a régóta fennálló és újonnan alakuló genderellenes lobbicsoportok, agytrösztök, politikai aktivisták és a hozzájuk kapcsolódó közösségimedia-szereplők közleményeit. Utóbbiakat mint „jó civileket” méltatják, részben mert a kormányzó pártokkal és az azokat támogató médiával szoros formális és informális kapcsolatokat ápolnak. A „helyes aktivizmus” ebben a diskurzusban az „aggódó” polgárok, szülők és szóvivők kiváltsága, akik – annak ellenére, hogy jól szervezett, és az éppen aktuális üggyel függetlenül is kampányoló csoportok állnak mögöttük – gyakran állítják magukról, hogy csak vonakodva kezdtek el közügyekkel foglalkozni.

Hogyan tartja meg lendületét a genderellenes politika? Hogyan tartja meg a közbeszédben a fennálló problémákkal, kockázatokkal és fenyegetésekkel kapcsolatos elképzeléseket?

- **A „genderideológia” jelentése változtatható, és a kontextus alakulásával és az idő múlásával együtt változik is. E képlékenysége kulcsfontosságú a genderellenes politika előmozdításában. Ez teszi lehetővé a kifejezéssel társítható újabb és újabb törekvések lekicsinylését vagy elutasítását.** Egyes kontextusokban a „genderideológia” kifejezés viszonylag stabil jelentéssel bír, például az Egyesült Királyságra vonatkozó adatbázisunkban szinte mindig a transzellenes diskurzushoz kapcsolódik. Más kontextusokban a kifejezés gyakran vesz fel új jelentést, más és más ügghöz kapcsolódva. Például Lengyelországban és Magyarországon a „genderideológia” elleni támadások váltakozva irányulnak a reprodukív jogokra, a különböző szexuális irányultságokra és a nemi identitásokra, az LMBTQI+ láthatóságra és érdekképviselőkre, a gendertanulmányokra és a szexuális nevelésre.
- **A genderellenes aktorok szerint a „genderideológia” a nemzeten kívülről ered, és különféle, az adott társadalmat nem képviselő szervezetek importálják az országba és kényszerítik rá a lakosságra.** Ezek a feltételezések a geopolitikai realitásokat összeküvéseleméleti elemekkel kapcsolják össze. A magyar parlamenti és médiadiskurzusban konkrétan megfogalmazott vádak és általánosabb jellegű feltételezések egyaránt találhatók. Az Isztambuli Egyezmény – és ez a szófordulat az Európai Parlamentben is népszerű – a „genderideológia” „trójai falóvaként” tűnik fel, és az egyik eszközként, amellyel „a Nyugat” veszélyezteti Magyarországot, a „konzervativizmus bástyáját”. Egy magyar cikk szerzője például a „genderideológiát” a bevándorláshoz mint a „globalista világhatalom” megnyilvánulásához hasonlította, így párhuzamot vonva a „nagy lakosságcsere-elmélettel” is. Hasonló retorika található a lengyel médiában és parlamenti diskurzusban is, ahol az Európai Unió mint „Brüsszel” nemcsak önmagában, hanem „a Nyugat” szinonimájaként is használatos. Annak ellenére, hogy a nemi identitásról szóló vita rendkívül elterjedt az Egyesült Királyság médiadiskurzusában, vonatkozó adatainkban nem találtunk olyan feltételezéseket, miszerint azt kívülről erőltették volna rá az országra (leszámítva az Egyesült Államokban állítólag terjedő „woke” mentalitással vont párhuzamokat).
- **A genderellenes diskurzus képviselői dogmatikusnak – és időnként agresszívnek – festik le az LMBTQI+ szervezeteket, amelyek szerintük (más aktorokkal együtt) genderideológiát erőltetnek a vonakodó lakosságra.** Ez olyan benyomást kelt, mintha az LMBTQI+ szervezetek nagy hatalommal bíró, doktriner intézményekként terjesztenék ideológiájukat. A genderellenes diskurzus – függetlenül a kontextusától és attól, hogy az adott országban vallási alapokon nyugszik-e vagy sem –, a vele szemben álló személyek és szervezetek munkáját, tevékenységét (de akár csak annak figyelembe vételét is) tudománytalannak és ideológiavezéreltnek minősíti. Adatbázisunkban gyakori a „transzlobbi” vagy hasonló elképzelés megidézése, de konkrét civil szervezetek is gyakran kerülnek támadás

keresztüzébe.

- **A genderellenes aktorok azon állítása, miszerint folyton el akarják Őket hallgattatni, kulcsfontosságú ahhoz, hogy az általuk ellenzett személyeket és szervezeteket társadalmi támogatást nélkülözőnek, ideológiavezéreltnek és túlzásba esőnek állítsák be.** Rendre azt panaszolják, hogy ellenfeleik, mivel képtelenek a vitát demokratikus úton megnyerni velük szemben, igyekeznek elhallgattatni Őket. Így aztán mint elnémított szereplők, akiknek nem engedik, hogy kimondják az „igazságot”, kénytelenek kiállni és felszólalni a demokrácia, a nemzet és/vagy a gyerekek védelmében. Így megalapozható az az állítás, hogy a genderellenes szereplők nem szívesen lépnek a politika porondjára.